

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

Η ΑΜΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Σειρά: Αμαλία
Βιβλίο 211

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η υπναρού

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΙΝΟ του 1856, η Αμαλία ξύπνησε, αλλά διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε ούτε τα μάτια της να ανοίξει ούτε τα πόδια της να κουνήσει για να σηκωθεί από το κρεβάτι. Τρόμαξε λιγάκι κι έβαλε τις φωνές.

– Πατέραααα! Πατέραααα!

Μόλις άκουσε τις φωνές της κόρης του ο κυρ Λάμπρος, που έπινε το τσάι του στην κουζίνα, έτρεξε προς τα κει σέρνοντας τις παντόφλες του. Έτρεξε τόσο γρήγορα, που σκόνταψε σε μια καρέκλα και κόντεψε να φάει τα μούτρα του. Από πίσω έτρεχε και ο Πάμε, ο πιο κουτσομπόλης σκύλος του κόσμου. Όπου γινόταν σούσουρο, φασαρία, καβγάς, πρώτος έτρεχε ο Πάμε να χάσει τη μουσούδα του.

– Τι έγινε, κορίτσι μου; Τι έπαθες; ρώτησε ο πατέρας με ξεψυχισμένη φωνή.

Της είχε τόση αδυναμία, που δεν ήθελε ούτε μύγα να αγγίξει την κόρη του. Ο Πάμε πήδηξε στο κρεβάτι κι άρχισε να τραβολογάει την κουβέρτα της για να την αναγκάσει να σηκωθεί.

– Δεν μπορώ να ξυπνήσω, πατερούλη..., είπε με γκριδιάρική φωνή το κορίτσι. Δεν ανοίγουν τα μάτια μου...

Εν τω μεταξύ, όμως, είχε ανοίξει το ένα μάτι. Ο κυρ Λάμπρος πλησίασε και της χάιδεψε τα μαλλιά.

– Πώς θες να ξυπνήσεις, αφού δεν κοιμάσαι, μωρέ Αμαλία; Νομίζεις ότι δε βλέπω τι κάνεις; Κάθεσαι εκεί με τη λάμπα και ξενυχτάς διαβάζοντας κάθε βράδυ. Ήθελα να ΄ξερα, τι στο καλό διαβάζεις τόσες ώρες;

Η Αμαλίτσα πετάχτηκε από το κρεβάτι και έπιασε να πλέκει την κοτσίδα της. Είχε ξυπνήσει κανονικά πια.

– Τα μαθήματά μου διαβάζω, πατέρα. Τα λέω και τα ξαναλέω από μέσα μου, γράφω τις εργασίες και λύνω τις ασκήσεις ξανά και ξανά, για να είμαι σίγουρη πως είναι σωστές. Μπαίνω στον τελευταίο μήνα της τελευταίας μου χρονιάς. Πρέπει να πάρω το πτυχίο με άριστα, να γίνω η καλύτερη δασκάλα!

– Οι συμμαθήτριά σου ξενυχτάν κι αυτές σαν κι εσένα; Δε νομίζω. Αυτές δε θέλουν να γίνουν καλές δασκάλες;

– Δεν ξέρω τι κάνουν οι άλλες και δε μ' ενδιαφέρει. Εγώ κοιτάζω τον εαυτό μου. Θέλω να είμαι η καλύτερη, για να με καμαρώνει η μανούλα μου από τον ουρανό.

– Η μανούλα σου θα ήθελε να κοιτάς και την υγεία σου, κορίτσι μου. Είσαι μικρή ακόμα. Χρειάζεσαι ύπνο και καλό φαΐ, αλλιώς θα αρρωστήσεις.

– Πρώτον, δεν είμαι μικρή. Δεκάξι κλεισμένα. Μεγάλωσα! Για κοίτα με!

Η Αμαλίτσα έκανε μια καμαρωτή στροφή, για να διαπιστώσει ο μπαμπάς της πως είχε γίνει ολόκληρη κοπέλα πια. Εκείνος γέλασε και της τράβηξε την κοτσίδα.

– Εγώ μια μικρή βλέπω και πάλι!

Και είναι αλήθεια πως ο κυρ Λάμπρος, όσο και να μεγάλωνε η κόρη του, εκείνος μικρή θα την έβλεπε. Μα η Αμαλία συνέχισε:

– Κι έπειτα, αν μείνω στην ίδια τάξη, τι θα πει η συνονόματή μου, η βασίλισσα Αμαλία, που μου έδωσε την υποτροφία να σπουδάσω; Σκέφτεσαι, πατερούλη μου, να γίνει κάτι τέτοιο; Σαν καρπούζι θα σκάσω από την ντροπή μου!

– Σταμάτα, βρε γλωσσού! Η βασίλισσα σου έδωσε υποτροφία επειδή πίστευε στην εξυπνάδα σου. Αυτό που κάνεις, όμως, είναι χαζομάρα! Έλα τώρα να φας το αυγό σου. Έχω και ζυμωτό ψωμάκι. Το 'φερε για σένα χτες ο Οδυσσέας.

Η Αμαλία πρώτα έπλυνε τα χέρια της, τα μούτρα της και τα δόντια της και μετά κάθισε στο τραπέζι. Το ψωμάκι ήταν τραγανιστό και το μέλι που έβγαζαν τα μελίτσια του κυρ Λάμπρου μοσχοβολούσε. Το κορίτσι είδε ένα πιατάκι με φρέσκο βούτυρο, το άρπαξε λαίμαργα και άλειψε το ψωμί της. Πεινούσε σαν λύκος.

– Μμμμμ, πεντανόστιμο! Πού το βρήκες το βουτυράκι, πατέρα; Πήγες στη στάνη του κυρ Γιώργη;

– Ναι, τους πήγα μέλι και μου 'δωσαν βούτυρο. Αφού ξέρω πόσο σ' αρέσει...

– Ε, τότε, κάτσε να σου φτιάξω κι εσένα μια φέτα.

Τρώγανε, λοιπόν, μπαμπάς και κόρη, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι η ώρα περνούσε. Και ξαφνικά, ο Πάμε άρχισε να γαβγίζει και να τραβάει τις παντόφλες της Αμαλίτσας από τα πόδια της. Αυτό το σκυλί ήξερε πάντα την ώρα, λες και είχε καταπιεί ρολόι.

– Τι έπαθες, βρε, και τρως τις παντόφλες μου; Πεινάς; Θες κι εσύ μια φετούλα; ρώτησε παίζοντας το Αμαλάκι.

Αμέσως μετά, όμως, κατάλαβε. Πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε να ντυθεί.

– Άργησα, μπαμπά! Άργησα! Ξεχάστηκα! Εσύ φταις!

– Πάλι εγώ φταίω;;; γέλασε ο κυρ Λάμπρος.

– Ναι, εσύ, με τα βούτυρα και τα μέλια! Τώρα πώς θα πάω στο σχολείο; Η κυρία Καλογήρου είναι πολύ αυστηρή. Δε μας αφήνει να μπούμε στην τάξη όταν αργούμε. Παίρνουμε απουσία και χάνουμε και το μάθημα. Πο πο, τι έπαθα!

Πάνω στην ώρα, μπήκε στην κουζίνα φουριόζος ο Οδυσσέας.

– Τι πάθατε, ορέ γειτόνοι, και σκούζετε έτσι; Ήμουν έτοιμος να φύγω και σας άκουσα από δέκα μέτρα μακριά.

– Τίποτα, αγόρι μου. Να, ξεχαστήκαμε λιγάκι και φοβάται η Αμαλίτσα ότι θα αργήσει στο σχολείο. Που δεν πρόκειται να αργήσει. Τζάμπα φωνάζει...

– Θ’ αργήσω! Σταμάτα! Άργησα ήδη! φώναξε η Αμαλία και μπήκε τρέχοντας ξανά στην κουζίνα, άρπαξε τα πράγματά της κι έκανε να βγει έξω.

Από τη βιασύνη της ξέχασε να χαιρετήσει τον φίλο της τον Οδυσσέα. Εκείνος τη βούτηξε τελευταία στιγμή από το μανίκι και τη σταμάτησε γελώντας.

– Πού τρέχεις έτσι, παιδί μου, σαν κατσίκι; Περιμένε λίγο. Θα σε πάω εγώ στο σχολείο.

– Όχι, εσύ περπατάς αργά. Εγώ θα τρέξω!

– Δε θα σε πάω με τα πόδια, βρε χαζοκόριτσο, άκου λίγο. Φτιάχνω την τραπεζαρία του πρέσβη της Ρωσίας εδώ κι έναν μήνα. Σήμερα τελείωσα τις δύο καρέκλες και μου ’στειλε ένα κάρο για να τις μεταφέρω σπίτι του. Κοίτα, εδώ απέξω είναι.

– Ε, και;

– Α, εσύ χάζεψες τελείως. Θα σε πάω με το κάρο, μωρέ Αμαλία, τι λέμε τόση ώρα; Στην οδό Αδριανού είναι το σπίτι του, εκεί που μένουν όλοι οι πρέσβεις. Είσαι στον δρόμο μας, δε θα λοξοδρομήσουμε καθόλου. Μπροστά από το Αρσάκειο περνάμε, στην πόρτα θα σε αφήσουμε.

Το Αμαλάκι πέταξε από τη χαρά του. Φίλησε τον Πάμε και τον μπαμπά της, πήρε αγκαζέ τον Οδυσσέα και σκαρφάλωσε στο κάρο για να ξεκινήσουν.

Στη διαδρομή από την Κυψέλη μέχρι το Αρσάκειο, που βρισκόταν στο Μεγάλο Βουλευβάρο,¹ η κοπέλα

---

¹ Έτσι έλεγαν τότε την οδό Πανεπιστημίου.

